

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 362/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudkova 22, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a princípu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 102/2017-101 zo 14. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. februára 2018 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)

č. k. 8 Co 102/2017-101 zo 14. novembra 2017 a ktorým by napadnuté rozhodnutie tohto súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 23/2015 domáhal určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu, ktorá mu bola daná žalovaným – mestskou časťou Bratislava-Ružinov. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaný s ním uzatvoril zmluvu o nájme bytu (bližšie špecifikovanú v odôvodneniach rozhodnutí všeobecných súdov), na základe ktorej bol sťažovateľovi prenajímaný byt, za ktorý mal platiť nájomné a úhradu preddavku za služby najneskôr do 15. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Keďže sťažovateľ povinnosť spočívajúcu v riadnej úhrade nájomného neplnil (za obdobie od 1. júna 2010 do 31. júla 2014), teda za obdobie dlhšie ako tri mesiace, žalovaný zmluvu s poukazom na § 711 ods. 1 písm. d) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) vypovedal písomnou výpoveďou z nájmu z 25. augusta 2014, ktorú prevzal 8. septembra 2014. Nedoplatok na nájomnom a úhradách za služby uhradil v priebehu plynutia výpovednej lehoty 16. decembra 2014. Neplatnosť výpovede žiadal určiť dôvodiac, že v čase doručenia výpovede z nájmu bytu bol osobou v stave hmotnej núdze z objektívnych dôvodov, a preto mu nájom bytu neskončil uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty podľa § 710 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale práve vzhľadom na jeho status sa naňho vzťahovala ochranná lehota šiestich mesiacov podľa § 710 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Keďže sťažovateľ dlžné nájomné vo výpovednej lehote zaplatil, dôvod výpovede s poukazom na § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka podľa jeho názoru zanikol, a preto je neplatná.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 23/2015-77 z 24. novembra 2016 žalobu sťažovateľa zamietol. K tomuto rozhodnutiu dospel po vyhodnotení vykonaného dokazovania (s. 2 až 4 rozsudku okresného súdu), na ktorú nadviazal citáciou relevantnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na prípad sťažovateľa a k aplikácii ktorej uviedol, že *„ ... predpokladom zániku dôvodu výpovede v zmysle § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka je splnenie dvoch zákonom stanovených podmienok, ktoré musia byť splnené kumulatívne.*

a/ Nájomca po doručení výpovede podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka pre neplatenie nájomného musí v prvom rade preukázať prenajímateľovi, že svoju povinnosť platiť nájomné nesplnil z dôvodu, že ku dňu doručenia výpovede bol v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov (§ 710 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Aj keď zákon výslovne neurčuje lehotu, v ktorej musí nájomca prenajímateľovi preukázať, že nájomné nezaplatil z dôvodu hmotnej núdze, z ustanovenia § 710 ods. 4 Občianskeho zákonníka možno vyvodiť, že stav hmotnej núdze mu musí preukázať v určitom časovom limite, a to najneskôr do konca výpovednej lehoty (§ 710 ods. 3 veta druhá a tretia Občianskeho zákonníka). Len ak stav hmotnej núdze v predmetnom časovom limite prenajímateľovi preukáže, dochádza k predĺženiu výpovednej lehoty o ochrannú lehotu v trvaní ďalších šesť mesiacov (§ 710 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

b/ Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť splnená, aby došlo k zániku dôvodu výpovede v zmysle § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je skutočnosť, že pred uplynutím ochrannej lehoty buď nájomca zaplatí dlžné nájomné prenajímateľovi, alebo medzi nimi dôjde k dohode o spôsobe úhrady.

43. V prejednávanej veci vyššie uvedené zákonné podmienky zániku výpovedného dôvodu (viď a/ a b/) splnené neboli. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zrejmé, že výpoveď prenajímateľa zo dňa 25.8.2014 podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka bola žalobcovi doručená 08.09.2016. Dlh žalobcu k 31.07.2014 predstavoval sumu 7 584,68 €. Žalobca nedoplatok uhradil dňa 16.12.2014... Keďže ale žalovanému do konca výpovednej lehoty nepreukázal, že v čase dania výpovede bol v hmotnej núdzi, nebol splnený jeden z predpokladov zániku dôvodu výpovede v zmysle § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Samo zaplatenie dlžného nájomného (ku ktorému došlo po uplynutí výpovednej lehoty) mohlo mať za následok len splnenie dlhu, nie však bez ďalšieho aj zánik dôvodu výpovede z nájmu bytu v zmysle § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Keďže v danom prípade z uvedeného dôvodu nedošlo k predĺženiu výpovednej lehoty o ochrannú lehotu a žalobca návrh na určenie neplatnosti výpovede v zákonom stanovenej lehote nepodal, nájom bytu zanikol uplynutím výpovednej lehoty v zmysle § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka (viď i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.03.2011, č. k. 3 Cdo 133/2009).

44. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, najmä na to, že v danom prípade z vyššie uvedeného dôvodu nedošlo k predĺženiu výpovednej lehoty o ochrannú lehotu

a žalobca návrh na určenie neplatnosti výpovede v zákonom stanovenej lehote nepodal, čím nájom bytu zanikol uplynutím výpovednej lehoty v zmysle § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd nemal inú možnosť ako žalobný návrh v celom rozsahu zamietnuť.“

4. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, keď s poukazom na skutkové a právne závery okresného súdu (s. 4 a 5 napadnutého rozsudku), s ktorými sa plne stotožnil, na doplnenie uviedol, že „... *nastúpenie právnych následkov, spočívajúcich v predĺžení výpovednej doby o dodatočnú ochrannú lehotu šiestich mesiacov, môže preukázanie stavu hmotnej núdze vyvolať iba v prípade, ak sa tak stalo najneskôr do skončenia výpovednej doby. Ak však nájomca (v tomto prípade žalobca) existenciu hmotnej núdze prenajímateľovi v uvedenom časovom rámci nepreukázal, nemožno nesplnenie predpokladov pre predĺženie výpovednej doby konvalidovať ich preukázaním v spore o určenie neplatnosti výpovede z nájmu...“*. Okrem toho krajský súd v napadnutom rozhodnutí reagoval i na odvolacie námietky sťažovateľa, ktoré sa týkali výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], výšky celkovej dlžnej sumy predstavujúcej nedoplatok na nájomnom i správania žalovaného, ktoré sťažovateľ označil za rozporné s dobrými mravmi (s. 5 a 6 napadnutého rozsudku).

5. So závermi vyplývajúcimi z rozhodnutí okresného súdu a v nadväznosti naň i krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a s poukazom na konkrétnu judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva požiadavka náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Krajskému súdu v sťažnosti vytýka, že svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil jeho základné právo na súdu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj ústavnoprávny princíp zakotvený v čl. 1 ods. 1 ústavy. Uvádzajúc identické argumenty, ako uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, uzatvára, že podľa jeho názoru nedošlo v jeho veci k spravodlivému rozhodnutiu. Okrem toho zdôraznil, že všeobecné súdy sa vôbec nevysporiadali s tou rozhodnou skutočnosťou, že „*výpoveď z nájomnej zmluvy bola sťažovateľovi doručená v mesiaci*

september a platnosť začala plynúť v nasledujúcom mesiaci, teda v októbri... sťažovateľ splnil dobu 90 dní na úhradu dlhu, keďže dlh bol zaplatený dňa 16. decembra. Preto aj v prípade, že by nebolo možné považovať sťažovateľa v rozhodnom období ako osobu v hmotnej núdzi, sťažovateľ si splnil povinnosť riadne uhradiť dlh, na základe čoho sa výpoveď stala neopodstatnenou.“

6. Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálehom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené základné práva zaručené ústavou, listinou a dohovorom. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie „*podľa ustálenej rozhodovacej práce Ústavného súdu Slovenskej republiky*“ a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. k čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97).

Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno posudzovať spoločne.

15. Sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta, že boli porušené jeho už označené práva, pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia týchto práv rozviedol v sťažnosti obdobne, ako to už urobil v konaní pred všeobecnými súdmi. K ich porušeniu malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd svoje skutkové a právne závery riadne neodôvodnil, resp. ich odôvodnil v rozpore s platným právnym stavom. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tak zrejmé, že sťažovateľ od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospeli všeobecné súdy.

16. Ústavný súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

17. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. S ohľadom na uvedené ústavný súd pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru. Tento prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, keď posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná.

So zreteľom na medze možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 4) dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie (bod 3), pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ani sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadnu ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by bola schopná tieto závery krajského súdu spochybniť. Pred ústavným súdom opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom, na základe ním podaného odvolania proti rozsudku okresného súdu, teda sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Okrem toho, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Podľa názoru ústavného súdu bolo týmto požiadavkám vo veci sťažovateľa učené zo strany krajského súdu zadosť.

20. Ani argumentáciu sťažovateľa uvedenú v závere bodu 5 tohto uznesenia ústavný súd nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu. Práve naopak, výklad predstretý sťažovateľom spočívajúci v tom, že hoci by sťažovateľ nebol považovaný za osobu v hmotnej núdzi, aj tak sa stala výpoveď z nájmu neopodstatnenou, pretože dlžné nájomné zaplatil v čase plynutia

výpovednej lehoty, nezodpovedá právnej úprave. V prvom rade je potrebné uviesť, že ak nájomca tvrdí existenciu hmotnej núdze z objektívnych dôvodov, je povinný preukázať prenajímateľovi tento stav. Ako vyplynulo z rozhodnutí všeobecných súdov, sťažovateľ žalovanému (prenajímateľovi) nepreukázal, že v čase podania výpovede z nájmu takouto osobou bol. Preto sa ňho nemohlo aplikovať ustanovenie § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktoré sa explicitne vzťahuje iba na nájomcu v hmotnej núdzi. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nebol v čase doručenia výpovede v stave hmotnej núdze, nedošlo ani k predĺženiu výpovednej lehoty o ochrannú lehotu, a teda ani k zániku dôvodu výpovede zaplatením dlhu. Inak povedané, výklad sťažovateľa by obstál iba v prípade, ak by mal status osoby v hmotnej núdzi a dlžné nájomné by prenajímateľovi zaplatil pred uplynutím ochranej lehoty (§ 710 ods. 4) alebo sa s ním písomne dohodol o spôsobe jeho úhrady. Avšak u nájomcov, ktorí nie sú v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov nemožno zaplatenie dlhu samo osebe považovať za odpadnutie dôvodu doručenej výpovede.

21. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (strán sporu). Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, totožnosť námietok sťažovateľa, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. K námietke sťažovateľa o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu ústavný súd pre úplnosť uvádza, že v tomto článku sú upravené základné garancie, resp. princípy fungovania štátu, nie však základné práva a slobody, ktoré sú upravené v druhej hlave ústavy. Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2018